

Εγώ, εγώ μοναχός μου
έχω χρέος να σώσω τον κόσμο.
Αν δεν σωθεί, εγώ φταίω.
(Καζαντζάκης)

www.calavria.gr

ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΤΑΞΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ,
ΤΗΝ ΟΥΤΟΠΙΑ

Η ΔΕΚΑΟΧΤΟΥΡΑ

Καθόμασταν στο μπαλκόνι του σπιτιού μας στον Αγ.Κων/νο και αγναντεύαμε την θάλασσα. Σε μικρή απόσταση πάνω στα κεραμίδια η δεκαοχτούρα. Το είχε ρίξει στο τραγούδι, στο μοιρολόι της.

- «Γιατί ρε μπαμπά την λένε δεκαοχτούρα», με ρώτησες;»

- «Άκου, Τάσο μου, η δεκαοχτούρα ήταν, καλήώρα, σαν και εσένα στην ηλικία σου, μαθήτρια της Γ' Λυκείου, είχε πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα, είχε υψηλούς στόχους όπως κι' εσύ. Είχε βάλει τον πήχη τόσο ψηλά που κινδύνευε η υγεία της. Στην πραγματικότητα ο δείκτης ήταν ακριβώς στα μέτρα της, απλώς ήθελε να σπουδάσει αυτό που ήθελε, και ήθελε να σπουδάσει κοντά στην οικογένειά της, στο σπίτι της, στην Αθήνα.»

Στις πανελλήνιες, όμως, εμπλέκονται και ξωτικά, μάγισσες και αερικά και άλλα κακά πνεύματα που κάνουν κουμάντο στην τύχη των 18χρονων παιδιών. Αυτές καθορίζουν τις βάσεις, 18,5 και κάτι έπρεπε να πιάσει για να μπει στη σχολή που ήθελε. Αυτή όμως έπιασε 18 ακριβώς. Έτσι τουλάχιστον έδειχνε η ζυγαριά η κάλπικη (πιο κάλπικη και από αυτή της δικαιοσύνης). Επομένως η υποψήφια έμενε εκτός νυμφώνος.

Ε, δεν το άντεξε η καρδούλα της! Παρακάλεσε τον Θεό να την κάνει πετούμενο. Ένα πουλάκι, να πετάει σε όλα τα σπίτια, από σπίτι σε σπίτι, από στέγη σε στέγη, για να μάθει όλος ο κόσμος κι' ο ντουινιάς αυτό το κακό που έγινε. Ο Θεός άκουσε τις εκκλήσεις της και της έκανε την χάρη. Την μεταμόρφωσε λοιπόν σε ένα όμορφο πουλάκι, δίδυμο του περιστερριού αλλά με διαφορετική αποστολή. Δεν μετέφερε μήνυμα σε πολλαπλούς αποδέκτες. Ένα και μόνο ήταν το μήνυμά της. 18 χρονών να γράφεις 18 στις πανελλήνιες και να μην περνάς, 18 χρονών και να λαβώνεσαι...18 χρονών!

Για αυτό και με παράπονο και καταπληκτική συχνότητα, επαναλαμβάνεται κάθε λεπτό: 18,18,18!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ Τάσο μας, Τάσο μας!..

Γιατί; Γιατί; Γιατί;...

Τάσο μας, πολυαγαπημένο μας παληκάρι, αυτό που προσπαθώ να κάνω τώρα είναι πάνω από τις δυνάμεις μου, αλλά οφείλω να τ' αποπειραθώ. Πρόκειται για χρέος ιερό, οπότε τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο, δεν χωράει κανένα «δεν μπορώ», κανένας «κομματιασμένος ανχέννας», προβάλλει μόνο το «πρέπει».

«Μπαμπά, δεν είμαι πολύ μικρός για να πεθάνω;»

Αυτό μου είπες με παράπονο μια ημέρα στο νοσοκομείο. Νηφάλιος, σοβαρός, πικραμένος, όλο παράπονο.

σελ.2

Το «βηματάκι» των Υδραίων

Ευχαριστούμε τους Υδραίους φίλους μας για τη συμπαράσταση που έδειξαν στο βαρύτερο πένθος μας από την απώλεια του πολυαγαπημένου μας Τάσου.

Η οικογένεια Κ. Κυριακόπουλου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ευχαριστούμε θερμά όλους όσους μας συμπαραστάθηκαν στο βαρύτερο πένθος μας για την απώλεια του πολυαγαπημένου μας γιου και αδελφού Τάσου. Επίσης ευχαριστούμε όλους όσους ανταποκρίθηκαν στην έκκληση για βοήθεια της οικογένειάς μας, που συνέβαλε στην πραγματοποίηση της θεραπείας του στο εξωτερικό (Βιέννη).

Η οικογένεια Κ. Κυριακόπουλου

ΤΟ 40ήμερο ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

υπερ αναπαύσεως του Τάσου
θα τελεσθεί την Κυριακή 29 Απριλίου 2018
στον Ι.Ν. Αγ. Κωνσταντίνου & Ελένης
στον Πόρο Τροιζηνίας
μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας.
(Στη συνέχεια θα προσφερθεί
καφές και φαγητό).

Η δεκαεννιούρα

«Μπαμπά, θα σου πω κάτι που μπορεί να σε στεναχωρήσω», μού είπες μια ημέρα. «Πες το μου, Τάσο, έτσι κι αλλιώς δεν έχουμε πει ότι οι δυό μας τα λέμε όλα, χωρίς ταμπό και στεγανά;» - «Αν ό μη γένοιτο ..., τι θα γράφεις στην Καλαυρία;» Με έκοψε κρύος ιδρώτας. Έπρεπε όμως να δείχνω ατάραχος, τέρας κανονικό - όπως τού άρεσε χιουμοριστικά να με αποκαλεί- και πράγματι έδειξα ότι είμαι τέρας ψυχραιμίας. «Αυτό δεν πρέπει να το ξαναπεις ποτέ! Έτσι κι αλλιώς εσύ έχεις πει ότι θα είσαι ο συνεχιστής της Καλαυρίας. Εσύ λοιπόν θα γράφεις για εμένα». Τώρα όμως που το «ό μη γένοιτο», δυστυχώς, γέγονε, τώρα πρέπει να γράψω μερικές γραμμούλες μόνο:

Τάσο μου, σου άρεσε να βάζεις το δείκτη πάντα πολύ ψηλά. Δεν τις φοβόσουν καθόλου τις σπουδές. Από μικρός μού έλεγες: «Όταν τελειώσω το Πανεπιστήμιο θα κάνω 3 διδακτορικά. Ένα για τον κινηματογράφο, ένα στην ψυχολογία και ένα στην κοινωνιολογία.» Ήρθε η ώρα των πανελλήνιων και είχες δηλώσει ψυχολογία ΕΚΠΑ Αθηνών. Δεν έπιασες όμως τη βάση που ήταν 18 χιλιάδες μόρια. Η στενοχώρια σου απερίγραπτη... Δεν βρούσαμε τρόπο να σε παρηγορήσουμε. Μέχρι ψυχολόγους επιστρατεύσαμε, βιοανάδραση, κλπ. Αποτέλεσμα; Σε λίγους μήνες, και ενώ προετοιμαζόσουν με συστηματικό διάβασμα και επιδόσεις του 19, εμφανίστηκε η νόσος. Οι πανελλήνιες έχουν φάει πολλά παιδιά. Την επόμενη χρονιά τα κατάφερες. **Επιτέλους φοιτητής ψυχολογίας!** Έλα όμως που η τύχη η αφιλότιμη δεν σε άφησε ούτε την πόρτα της Σχολής να πατήσεις... Η νόσος σου στέριωσε τη χαρά της φοιτητικής ζωής που με λαχτάρα καρτερούσες. «Όταν τελειώσω, μου έλεγες, θα πηγαίνω δωρεάν στους ασθενείς με καρκίνο». Τίποτα δεν πρόλαβες από όλα αυτά, καλό μου παληκάρι! Γι' αυτό κι εγώ ένα θα ζητήσω από τον Θεό: Όταν με πάρει, να με μεταμορφώσει κι εμένα σε πετούμενο, να με κάνει δεκαεννιούρα. Να πετάω από στέγη σε στέγη, από σπίτι σε σπίτι και να φωνάζω, να μοιρολογώ για τη μεγάλη αυτή αδικία της ζωής. Γιατί να πάρει ένα φοιτητή του 19, στα 19 του χρόνια; Γιατί; Θα περιπλανιέμαι λοιπόν σαν δεκαεννιούρα και θα φωνάζω με παράπονο και πόνο: Δεκαεννιά! Δεκαεννιά! Δεκαεννιά!...

Μια Ονειρική Πραγματικότητα

1998-2018: Είκοσι όμορφα, συμπυκνωμένα χρόνια

Είκοσι όμορφα χρόνια περάσαμε μαζί καλέ μας άγγελε. Είκοσι χρόνια που μας γέμισες χαρές και δημιουργία. Πώς να μη θυμόμαστε τα παιδικά σου πάρτυ, που γέμιζε το γκαζόν στην αυλή μας με τους λιλιπούτειους φίλους σου, με τα μπαλόνια, τις κορδέλλες και τις ατάλειωτες χαρούμενες φωνούλες! Πώς να μη θυμόμαστε τις εκδρομές, τα παιχνίδια με το χιόνι, πώς να ξεχάσουμε το όμορφο χαμόγελό σου, όταν με ικανοποίηση μάς έφερνες τους ελέγχους σου και καμάρωνες για τα δεκάκια σου. Έξι ολόκληρα χρόνια, ούτε ένα εννιά, αλλά ούτε και μία απουσία! Πώς να μη θυμόμαστε έναν ταλαντούχο ποδοσφαιριστή, έναν αέρινο δρομέα, βραβευμένο με μετάλλια του ΣΕΓΑΣ! Μαζί με το μικρό σου αδελφό ξεκοκκαλίζατε τον «Μικρό Εξερευνητή» και εντοπίζατε στο χάρτη τα μέρη με τα αξιοθέατα που θέλατε να πάμε. Εσείς δίνατε την εντολή και οργανώνατε τα ταξίδια, εμείς ουσιαστικά σας ακολουθούσαμε, όσο απίστευτο κι αν ακούγεται αυτό. Κι έμελλε να οργώσουμε σχεδόν ολόκληρη την Ευρώπη. Με αεροπλάνο στις πιο απομακρυσμένες πόλεις της βόρειας Ευρώπης κι από εκεί με τα υπερσύγχρονα τρέινα τους διασχίζαμε χώρες ολόκληρες με ενδιαμέσους σταθμούς που εσείς επιλέγατε. Όπου αξιοθέατο και στάση, όπου κοσμοπλημμύρα κι εμείς ανάμεσά τους.

Στη ζεστή αγκαλιά της μαμάς

Το πιο όμορφο βάρος

Εκδρομή στο Σοφικό

Στη χιονισμένη αυλή μας στο Χαλάνδρι

Ο Τάσος και τα ταξίδια μας

Ιταλία - Ντουόμο, Μιλάνο, 2008

Ιταλία - Πύργος Πίζας, 2008

Ρώμη - Κολλοσέο, 2008

Γαλλία-Ντιανεύιλαντ, 2010

Γαλλία - Λούβρο, 2010

Γαλλία - Πύργος Αίφελ, 2010

Γαλλία - Παρίσι, 2010

Γαλλία - Σκουάνας, 2010

Ουγγαρία - Βουδαπέστη, 2012

Αυστρία - Βιέννη, 2012

Βέλγιο - Βρυξέλλες, 2013

Αγγλία - Λονδίνο, 2013

Σουηδία - Στοκχόλμη, 2014

Δανία - Κοπεγχάγη, 2014

Γερμανία - Βερολίνο, 2014

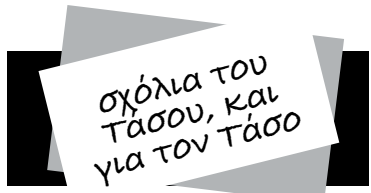
Πύλη Βραδεμβούργου, 2014

Τσεχία - Πράγα, 2014

Γερμανία -Στουτγάρδη, 2014

Και στο Διαδίκτυο η "Καλαυρία":
www.calavria.gr

✿ Όλο τη «νικάνε»...

Όλο τη «νικάνε», όλο τη «νικάνε», αυτή όμως συνεχίζει να τρώει τα νειάτα.

✿ Ζαν Πολ Σαρτρ:

«Και τι είναι ο θάνατος; Η συνέχεια της ζωής χωρίς εμένα.»

Σ. Κ.Κ.: *Εύκολο να το λέει κανείς αυτό, υπάρχει όμως πατέρας που μπορεί να το ακούει από τον γιο του;*

✿ Γιάννης Ρίτσος:

«... Αν δεν μπορέσω να το δεις κι εσύ, μοιάζει σα να μη το 'χω»

«... Ετούτος δω ο λαός δε γονατίζει παρά μονάχα μπροστά στους νεκρούς του.»

✿ Ουμπέρτο Έκο:

«... Σήμερα μόνο οι ηλίθιοι κάνουν δικτατορίες με τανκς, από τη στιγμή που υπάρχει η τηλεόραση.»

♥ Τα δύσκολα

«Ο Θεός τα δύσκολα στους ανδρειωμένους δίνει, γιατί στους αδύναμους δεν έχει εμπιστοσύνη.»

Σ' εσένα όμως, Τάσο μας, έμελλε να σου φορτώσει ολόκληρη τη Γη, να σε δοκιμάσει αν μπορείς να ανταγωνιστείς τον Ατλαντα. Και τα κατάφερες για 14 ολόκληρους μήνες.

♥ Χέρι-χέρι

Για 14 ολόκληρους μήνες χέρι-χέρι, ανταλλάσσαμε ενέργεια, δύναμη. Για 14 μήνες σαν σιαμαία, και ήρθε ο βάρβαρος εχθρός και μας αποκόλλησε.

♥ Ένα ευχαριστώ

Ένα μεγάλο "ευχαριστώ" στους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό του Αιματολογικού τμήματος του ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ, που μας συμπεριφέρθηκαν σαν πραγματικά αδέρφια.

✿ Μόνο τώρα μπορώ να καταλάβω ακόμη και τον πόνο του Κολοκοτρώνη, έτσι όπως περιγράφεται στα βιβλία, όταν έχασε τον γιο του στη μάχη ηρωικά.

♥ Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει. Η σημασία της για τον άνθρωπο είναι τιτάνια. Είναι ο βασικός πυλώνας του κάθε πολιτισμού, από τις αρχαίες εποχές μέχρι τη σύγχρονη κοινωνία του κέρδους. Η γλώσσα εξελίσσεται, είτε αναβαθμίζεται, είτε υποβαθμίζεται. Η στασιμότητα της σηματοδοτεί και την στασιμότητα του πολιτισμού που αντιπροσωπεύει. Είναι το πρώτο και σημαντικότερο σημάδι της παρακμής ενός έθνους. Οι κοινωνίες που δεν είχαν πλούσια γλώσσα, εξαφανίστηκαν ταχέως και ολοκληρωτικά. Οι πολιτισμοί δεν κατατάσσονται σε ανώτερους και κατώτερους από μορφής φυλετικού διαχωρισμού. Μπορούν όμως να καταταχθούν από μορφής γλωσσικού περιεχομένου, σε αρτιότερες και σε υποδεέστερες. Αυτό βέβαια δεν ισχύει όπως προαναφέρθηκε στους πολιτισμούς. Για παράδειγμα η αρχαία ελληνική γλώσσα, το θεμέλιο της γλωσσικής εξέλιξης, που υπερίσχυε ακόμα και των λατινικών, έχει λησμονηθεί επικίνδυνα...

(Απόσπασμα από δοκίμιο του Τάσου Κ. Κυριακόπουλου)

✿ Για πάντα μαζί Τζουτζούρι μου!

Ένας αφανής διανοούμενος

Σφουγγάρι που ρούφαγες ακόρταγα μέχρι τελευταία σταγόνα τη γνώση, Τάσο μας, τα ποτάμια της γνώσης, τους καταρράκτες της. 20 χρόνια συμπακτωμένης γνώσης και εμπειριών, 20 χρόνια δημιουργίας και προσφοράς, 20 χρόνια με χαμόγελο και αγάπη. Ποιηγράφος από μικρή ηλικία, αθλητή μετριόφρων και χαμηλών τόνων δήλωνες: «Δεν είμαι έτοιμος ακόμη να γράφω σε εφημερίδες. Ίσως αργότερα, εσύ που γνωρίζεις ανθρώπους από αυτό τον χώρο, να με βοηθήσεις να γράψω και σε κάποια μεγάλη εφημερίδα». Ωστόσο εσύ έγραφες ασταμάτητα, μικρά δοκίμια, κριτικές ταινιών και κινηματογράφου και όμορφα ποιήματα. Ένας ποιητής φτασμένος που έμενε στην αφάνεια από μετριοφροσύνη και νεανική αυτοσυγκράτηση. Μάταια σε παρακαλούσα να τα δημοσιεύουμε στην «Καλαυρία». Και όταν δειλιά δειλιά αποφάσισες να βάψεις κάποια ποιηματάκια, απέφευγες να υπογράψεις με το όνομά σου, προτιμούσες το ψευδώνυμο "Ποησιτάτης Διαμαντινόπουλος". Έμπαινες στον πειρασμό να διαμαρτύρεσαι και να διορθώνεις κριτικές κινηματογραφικών έργων στο «Αθηνόραμα». Τέλος, απογοητευμένος από τις «χειρουργικές επεμβάσεις» που έκανε στα τεκμηριωμένα λήμματά σου η Wikipedia, αποφάσισες να κόψεις κάθε συνεργασία μαζί τους, προτιμώντας να ετοιμάζεις δικά σου γραπτά.

Τώρα που βρίσκεσαι στο φώς

Γράφει η **Αναστασία Γεωργιάκη**

Καθηγήτρια Μουσικολογίας

Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών

Αγαπημένο Τάσο,

Τώρα που βρίσκεσαι στο φώς είθε αυτά τα λόγια να συντροφεύουν το ταξίδι σου στα Ηλύσια Πεδία. Φύλασες με την Κλωθώ, πάλεψες με τη Λάχηση αλλά η εμιαρμένη Ατροπος αδιάστακα τράβηξε το τελευταίο χαρτί.

Ενας λεβέντης, ένας σοφός, μια ψυχή, ένα αιθέριο πλάσμα.

Η ζωή σου μια ταϊνιά! Ρούφηξες τον άχρονο κόσμο μέσα απο τη κινούμενη εικόνα.

Και τώρα έγινες άγγελος, έγινες φως και μας φωτίζεις στην σωστή τη στράτα. Στο κόσμο της αγάπης, της γνώσης και τη σοφίας.

ΠΑΛΕΨΕΣ ΣΚΛΗΡΑ!

Το χρονικό της Πάλης (δια χειρός Παλαμά)

Πόλεμος δε στάθηκεν ωσάν και τούτον άλλος / ο μικρός ο Έρωτας, κι ο Χάρος ο μεγάλος. Μάχονται τα δυο στοιχεία κι απ' το πρωί ως το βράδυ, / τούτος με τον Όλυμπον, με τον Άδη. Μάχονται, και νίκησεν ο Χάροντας ο γίγας / πάει, σκοτώθηκε ο μικρός ο Έρωτας ο ρήγας! Παν οι ανγές κι οι Απριλίδες... Μεσ στη ζωή την άδεια, / χύνονται αλαλάζοντας τα ταρταροσκοτάδια. Όμως από του Θεού του σκοτωμένου το αίμα, / μεσ στο χάος υψώθηκεν αέρινο ένα ρέμα. Κι από τ' άστρα τα σβηστά μέσα στα αιθέρια βάθη / πάλι ανάβει τη ζωή, καινούριους κόσμους πλάθει! Είθε οι στίχοι αυτοί του Παλαμά να σε συντροφεύουν στο ταξίδι σου:

Στὸ ταξίδι πὸν σὲ πάει
ὁ μαῦρος καβαλλάρης,
κὺτταξε ἀπ' τὸ χέρι του,
τίποτε νὰ μὴν πάρεις.
Κι ἂν διψάσεις μὴν τὸ πείεις
ἀπὸ τὸν κάτον κόσμον
τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς,
φτωχὸ κομμένο δυνόσμο!
Μὴν τὸ πείεις κι ὀλότεια
κι αἰώνια μᾶς ξεχάσεις...
βάλε τὰ σημάδια σου
τὸ δρόμον νὰ μὴ χάσεις,

Σοφέ μου Αναστάση, σου εύχομαι καλή Ανάσταση και Ανάμνηση στο Συμπαντικό γίγνεσθαι του συλλογικού μας ΕΙΝΑΙ!

Τάσο μας θα ζεις για πάντα στη μνήμη μας μέσα απο τη Σοφία σου και χειμαρρώδες έργο που άφησες μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα όπως πολλοί ποιητές που έφυγαν σε νεαρή ηλικία. Του χρόνου ξεκινάμε το νέο φεστιβάλ κινηματογράφου Πόρου στη μνήμη σου!
Αιωνία σου η μνήμη! Ελαφρύ το χόμα!

Ο δρόμος της ουτοπίας

Ο κόσμος τούτος, μάταιος μες στην απεραντοσύνη του
χάνεται οθάκερα μες του ουρανού την πλάνη τη νυκτερινή
κι όλο φαίνονται ατέλειωτα τ' άστρα
κι όλο πλησιάζουν την επομένη, στην πλάνη τη νυκτερινή.
Σαν τον κόσμο τον ατέλειωτο, τον τελειωμένο
έτσι στρυφογυρνούν άξαφνα, οι ατέλειωτες και μάταιες σκέψεις μου.

Μα εγώ στον κόσμο θα γυρνώ, τον κόσμο να παρατηρώ
να πασιζώ να αδράζω τις στιγμές του νέου κόσμου
σαν να ζω για ένα μόνο σκοπό
τον κόσμο να τον φτιάξω, σαν εσωτερικό.

Για μια ιδέα, για μια στιγμή
που απλώνεται σαν σύννεφο στην άνυδρη ζωή
δίνοντας νόημα στη σκόνη του περιγυρού.

Μάχη αιώνια, άδικη, σκληρή
πέρα από τα δόγματα για ταξική αλληλαγή.
Σπάζω τον καθρέφτη, τσακίζω τη σιγή
παλεύω για το μέλλον, τη δίκαιη απαρχή.

Τι κι αν χάσω, τι κι αν κερδίσω
ο αγώνας είναι απειλή
δεν διαπραγματεύομαι, αν και ανοικτή πληγή.

Πολυστάτης Διαμαντινόπουλος

(Τάσος Κ. Κυριακόπουλος)

Χαλάνδρι, 5 Απριλίου 2017

Οι αέρηδες

Σφουρίζει ο αγέρας
δεν καταπραΰνει, δεν ελαφραίνει
δεν ξεασπασίνει - μονάχα βογγίζει,
οδύρεται, δακρύζει με τσιρίδες.
Με βιαιότητα θε να 'λεγες. Μα όχι.
Αντηχεί σαν πρόστυχος κλητήρας,
ακούς να αλαλάζει σαν ξεχασμένος
-από καιρό- ιθαγενής.
Χαμόσυνα νέα φέρνει μάλλον η καρδιά του,
μαντάτα αλλιώτικα
απ' τη θάλασσα. Η θάλασσα πειθήνια
στις επιταγές του, κι ας μην προστάζει
τελικά ίσως ψεύδεται ο άνεμος.
Αντιφάσκει. Όχι, όχι.
Ίσως θυμάται τους προγόνους του.
Αγρίεψε. Μα τι ματαιότητα!
Κι όμως. Τελικά ίσως θρηνηί για το είδος.
Ο άνεμος είναι ο ποιητής.

Πολυστάτης Διαμαντινόπουλος

(Τάσος Κ. Κυριακόπουλος)

(Νοσοκομείο Ρίου Πατρών, Ιούλιος 2017)

Δημοσιεύθηκε στο υπ' αρ.319 φ. της Καλαυρίας

Ο Άρις Αντάνης για τον Τάσο

Δεν ειν ο χρόνος
που όλα τα γιάτρευει
μα η αγάπη.

Το σιωπηλό σονέτο

Σκέψεις

Η μεν παιλιά κορμμένη στα χ(ε)ίλια
το δε σώμα να νιώθει, να αγαπιά, να πονά
κι εγώ σαν μια ψυχή σε αισθάνθηκα
όταν ξομοιογήθηκες τη νοερή αγάπη.
Είχα αυτοπεποίθηση, φροντίδα και στοργή
χωρίς καμία έγνοια, οργή και λογική.
Τι μου έμελλε να πάθω την ήρεμη στιγμή;
Σιώπησαν οι τζιτζικες και τα τριζόνια,
ελάλησαν οι κόκορες, πένθησαν τα απδόνια
και οι εργάτες του εαυτού (εννοείται το μυαλό) σβαρνίστηκαν
θλιμμένοι, έρμαιο στην απάνθρωπη κρατική μηχανή.
Ο νους μένει καθάριος, ατόφιος, ζωντανός,
όπως και η αγάπη μου για κάθε τι αγνό.
Μόνο στα έγκατα, βαθιά της ψυχής
και στα χάρτινα μονοπάτια της λογικής
της παράλογης ψευδαίσθησης
μόνο εκεί ανιχνεύεις τους άψυχους φόβους
και εκεί επιλύεις τα δήθεν προβλήματα.

Πολυστάτης Διαμαντινόπουλος

(Τάσος Κ. Κυριακόπουλος)

Χαλάνδρι, 7 Απριλίου 2017

Άπό την μνήμη των παρελθόντων και από την
πείρα των παρόντων διδασκόμαστε για τὸ μέλλον.

Μέγας Βασίλειος